RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 212.340 van 31 maart 2011
in de zaken A. 182.889/XII-5095
A. 188.074/XII-5429

In zake: de NV ELIA ASSET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE SCHELLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hugo Sebreghts
kantoor houdende te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de beroepen

1. Het beroep met nr. A. 182.889/XII-5095, ingesteld op 27 april 2007, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 21 december 2006 van de gemeenteraad van Schelle houdende invoering van een belasting op dragende verticale constructies en zendmasten voor het dienstjaar 2007.

Het beroep met nr. A. 188.074/XII- 5429, ingesteld op 30 april 2008, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 27 december 2007 van de gemeenteraad van Schelle houdende invoering van een belasting op dragende verticale constructies en zendmasten voor de dienstjaren 2008-2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 192.142 van 2 april 2009 zijn in de zaak A. 182.889/XII-5095 de debatten heropend en is het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met een aanvullend onderzoek.

Auditeur Patricia De Somere heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft in de zaak A. 188.074/XII-5429 een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Patricia De Somere heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster en de verwerende partij hebben in beide zaken een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 oktober 2010.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Jo Van Lommel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft in de beide zaken een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 8 november 2000 keurt de gemeenteraad van Schelle voor het dienstjaar 2001 een belasting op hoogspanningspylonen goed. In de considerans wordt vermeld :

> "Gelet op de aanwezigheid van de elektriciteitscentrale 'L'Interescaut' op het grondgebied van de gemeente;
> Overwegende dat de activiteiten van deze elektriciteitscentrale worden stopgezet;
> Overwegende dat de sluiting van dit bedrijf een aanzienlijke invloed zal hebben op de financiële toestand van de gemeente, voornamelijk vanwege de

verminderde inkomsten uit de opcentiemen op de onroerende voorheffing en de belasting op drijfkracht;
Overwegende dat aan de centrale een aantal hoogspanningspylonen zijn verbonden, die verspreid zijn over het grondgebied van de gemeente;
Overwegende dat de functionaliteit van deze pylonen wordt gereduceerd door de sluiting van de centrale;
Gelet op de algemene tendens tot het ondergronds brengen van nutsleidingen;
Overwegende dat het ondergronds brengen van de hoogspanningsleidingen een volwaardig alternatief betekent voor de hoogspanningspylonen;
Overwegende dat hoogspanningspylonen als infrastructuur voor het transport van elektriciteit vervangbaar zijn en hun aanwezigheid een uitdovend karakter dient te hebben;
Overwegende dat zij bovendien een ernstige vorm betekenen van visuele vervuiling wegens het doorbreken van de vrije open ruimte;
Overwegende dat open ruimte gevrijwaard dient te worden zodanig dat zij actief en passief bijdraagt tot het welzijn van de avifauna".

Het belastingreglement wordt op 28 december 2000 door de gemeenteraad ingetrokken, ten gevolge van "de telefonische mededeling van de toezichthoudende overheid dat het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt door de belasting enkel van toepassing te verklaren op hoogspanningspylonen".

Eveneens op 28 december 2000 voert de gemeenteraad, met een verwijzing naar "de financiële toestand van de gemeente", voor het dienstjaar 2001 een belasting op pylonen in. De belasting is verschuldigd door de eigenaar van een pyloon, met een hoogte van minimaal twintig meter boven het maaiveld, die zich op het grondgebied van de gemeente bevindt. Ze bedraagt 50.000 frank of 1.239,47 euro per pyloon.

Bij arrest nr. 185.385 van 14 juli 2008 wordt het beroep tot nietigverklaring door verzoekster ingesteld tegen dit belastingreglement verworpen.

3.2. Op 29 april 2004 keurt de gemeenteraad voor het dienstjaar 2004 een belasting goed op dragende verticale constructies en zendmasten met een hoogte van minimaal twintig meter boven het maaiveld, die zich op het grondgebied van de gemeente bevinden. De belasting wordt vastgesteld op 1.250 euro per jaar per verticale constructie of zendmast en is verschuldigd door de eigenaar ervan.

Eenzelfde belasting wordt door de gemeenteraad op 23 december 2004 en 23 maart 2006 goedgekeurd voor respectievelijk het dienstjaar 2005 en het dienstjaar 2006.

De beroepen tegen deze drie belastingreglementen worden verworpen bij arrest nr. 212.339 van 31 maart 2011.

3.3. Op 21 december 2006 keurt de gemeenteraad ook voor het dienstjaar 2007 een belasting op dragende verticale constructies en zendmasten goed, à 1.250 euro per verticale constructie of zendmast. De belasting is het voorwerp van het beroep met nr. A. 182.889/XII-5095.

Bij beslissing van 27 december 2007 keurt de gemeenteraad weer de heffing van een belasting op dragende verticale constructies en zendmasten goed, dit keer voor de dienstjaren 2008 tot en met 2012 en a rato van 1.500 euro per verticale constructie of zendmast. Het is de bestreden beslissing in de zaak A. 188.074/XII-5429.

IV. Samenhang

4. De aangevochten beslissingen vestigen eenzelfde belasting voor de dienstjaren 2007 en 2008 tot en met 2012. In de verzoekschriften tot nietigverklaring ervan worden dezelfde middelen aangevoerd. Het is in het belang van een goede rechtsbedeling dat de beroepen worden gevoegd.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster leidt, in de beide beroepen, een eerste middel af uit de schending van de materiële-motiveringsplicht, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, uit de kennelijke dwaling inzake de beoordeling van de bestaande toestand en uit de manifeste beoordelingsvergissing, "[d]oordat het bestreden gemeentelijk reglement [...] na de stopzetting van de activiteiten van de centrale 'Interescaut' een belasting invoert van 1.250 EUR per verticale constructie en zendmast gelegen op het grondgebied van de gemeente Schelle, klaarblijkelijk omwille van de uit de stopzetting voortvloeiende vermindering van de gemeentelijke fiscale opbrengsten, voorheen betaald door een onderneming die nauw met verzoekende partij verbonden is, zonder dat daarvoor

rechtens aanvaardbare en op zijn minst afdoende motieven kunnen worden voor teruggevonden in de beslissing zelf, noch in de handelingen die aan de beslissing ten grondslag liggen".

Toegelicht wordt, in essentie, dat de bestaansreden van de belasting er kennelijk in bestaat "om de fiscale inkomsten intact te houden die hun bestaansreden hebben verloren sinds de sluiting van de centrale van Schelle", dat het rechtens onaanvaardbaar is de fiscale bevoegdheid van de gemeente aan te wenden teneinde één welbepaalde onderneming "op één welbepaald belastingsniveau te handhaven", dat de nieuwe belasting niet uit een stelselmatig en doordacht beleid voortvloeit, maar uit een toevallige en eenmalige gebeurtenis, dat de overheid geacht wordt zijn uitgaven "op een redelijke manier te verspreiden over de hele bevolking", dat gezien de centrale, ook al is de activiteit ervan stopgezet, wel materieel blijft bestaan met eenzelfde kadastraal inkomen, zodat nog onroerende voorheffing verschuldigd zal zijn, en dat niet kan worden uitgemaakt hoe de financiële toestand van verwerende partij zich voordoet.

Beoordeling

6. Een zelfde middel voerde verzoekster eerder aan tegen de belastingen op dragende verticale constructies en zendmasten die verwerende partij voor de dienstjaren 2004, 2005 en 2006 heeft geheven. Het werd verworpen bij arrest nr. 212.339 van 31 maart 2011.

Op grond van dezelfde redenen, die hier als herhaald moeten worden beschouwd, dient het middel ook in de voorliggende zaken verworpen te worden. Het toont niet aan dat de bestreden belastingen duidelijke en draagkrachtige motieven ontberen.

Verwerende partij heeft gemeend, vanwege haar financiële toestand, welbepaald de eigenaars van dragende verticale constructies en zendmasten te moeten belasten omdat die constructies en zendmasten een ernstige vorm van visuele vervuiling betekenen wegens het doorbreken van de vrije open ruimte.

Het bederf van de vrije open ruimte door dragende verticale constructies en zendmasten, is een motief dat redelijkerwijze kan verantwoorden dat met het oog op de financiering van de algemene dienstverlening een specifieke

bijdrageplicht ten laste van de eigenaars ervan wordt ingesteld. De bestreden belasting, die het ingevoerde onderscheid in de bijdrageplicht op grond van dat motief verantwoordt, streeft een fiscaal doel na. Het bestaan van dat fiscaal motief en doel wordt niet tegengesproken door de eventuele niet-fiscale neveneffecten van de belasting.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. In een tweede middel voert verzoekster aan dat verwerende partij haar bevoegdheid is te buiten gegaan en de artikelen 41, 162 en 170, § 4, van de Grondwet heeft geschonden, evenals het grondwettelijk beginsel van gemeentelijke en fiscale autonomie, en het artikel 117 van de nieuwe gemeentewet of artikel 42 van het gemeentedecreet, doordat de bestreden beslissingen blijkbaar doelstellingen beogen die verband houden met welbepaalde aspecten van de ruimtelijke ordening en het leefmilieu die nochtans -impliciet, maar zeker- aan het gemeentelijk belang werden onttrokken door federale en gewestelijke normen, welke normen, samen met de gedetailleerde uitvoeringsbesluiten, een systematisch geheel vormen dat niet verenigbaar is met het uitoefenen door lokale overheden van hun autonome bevoegdheden.

Uiteengezet wordt onder meer dat de gemeenten “nooit [mogen] tussenkomen in de aspecten van de ruimtelijke ordening en van de bescherming van het leefmilieu wanneer deze aspecten reeds het voorwerp van een op zichzelf staand gedetailleerd en systematisch uitgewerkt geheel vormen, waaruit blijkt dat het federaal of regionaal bestuur zich de regeling van de betrokken aangelegenheid reeds voorbehouden heeft”, dat door “het oprichten en staande houden van dragende verticale constructies financieel te ‘straffen’ en op die manier de beheerder van de hoogspanningspylonen te willen aanzetten tot de ontmanteling van het actuele bovengrondse transmissienet neemt de gemeente een standpunt in dat niet verenigbaar is met het nationaal uitrustingsplan en met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen”, dat verwerende partij door “het klaarblijkelijk aanwenden van niet-fiscale doeleinden van haar belasting” een materie wil regelen die impliciet maar zeker aan de bevoegdheid van de gemeenten onttrokken is.

8. In de memories van wederantwoord en de laatste memories voegt verzoekster daar onder meer aan toe dat verwerende partij de omvang van de

differentiatie slechts kan verantwoorden aan de hand van een niet-fiscaal doel en dat moet worden nagegaan of zij zo doende binnen haar beleidsbevoegdheid blijft, dan wel het beleid doorkruist dat de federale en gewestelijke overheden voeren krachtens hun toegewezen bevoegdheden. In welke mate een gemeente haar fiscale bevoegdheden mag uitoefenen op grond van niet-fiscale overwegingen die federale of gewestelijke bevoegdheden raken, moet volgens verzoekster worden benaderd "in functie van het evenredigheidsbeginsel". Wat dat betreft meent verzoekster:

> "dat de evenredigheid van de weerslag van het gemeentelijk optreden op de uitoefening, door de federale en gewestelijke overheden, van hun bevoegdheden, niet afhankelijk is van de omvang van de gevorderde bedragen.
> De verzoekende partij zou trouwens bezwaarlijk objectieve studies kunnen voorleggen waaruit zou blijken dat de gevorderde belastingen dermate hoog liggen dat zij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden door de federale en gewestelijke overheden onmogelijk maken.
> De enige situatie waarbij een belasting op hoogspanningspylonen het beleid van de federale en gewestelijke overheden niet zou doorkruisen zou men hebben indien de gevorderde bedragen onbeduidend zouden zijn, zodat bezwaarlijk sprake zou kunnen zijn van een inmenging in de federale en gewestelijke regelgevingen.
> In casu is er geen sprake van onbeduidende bedragen, wanneer de belasting gevestigd wordt ten bedrage van 1.250 [of 1.500] € per jaar per verticale constructie en/of zendmast. Dit bedrag vermenigvuldigd met het aantal pylonen in het land zou de tariefstructuur van het nationaal transmissienet voor elektriciteit aanzienlijk wijzigen.
> Bij extrapolatie naar alle gemeenten zou de veralgemeende vestiging van zulk een belasting a rato van 1.250 [of 1.500] euro per dragende verticale constructie immers een totale kost van 25.000.000 [of 30.000.000] euro met zich meebrengen".

Beoordeling

9. Het middel stemt overeen met het derde middel tegen de belastingreglementen waarover meer vermeld arrest nr. 212.339 uitspraak doet. Het is daar ongegrond bevonden en wordt om dezelfde redenen ook hier als ongegrond verworpen.

Gebruik makend van haar grondwettelijk gewaarborgde fiscale autonomie heeft verwerende partij, in de bestreden belastingreglementen met het oog op de financiering van de algemene dienstverlening een bijdrageplicht ingesteld ten laste van specifiek de eigenaars van dragende verticale constructies en zendmasten omdat die constructies en masten een ernstige vorm van visuele vervuiling betekenen wegens het doorbreken van de vrije open ruimte. Het doet blijken van een fiscaal doel -te weten de financiering van de algemene dienstverlening- en een fiscaal motief -namelijk de compensatie van de visuele

hinder ten laste van de lokale gemeenschap- van de belastingreglementen. Dit fiscaal doel en motief worden niet ontkracht alleen doordat de belastingen gebeurlijk niet-fiscale neveneffecten hebben.

Anders zou het zijn indien mocht blijken dat de belastingen als onredelijk of onevenredig hoog te beschouwen zijn of voor de belastingplichtigen een onevenredig groot nadeel zouden veroorzaken. Het zou er kunnen op wijzen dat er niet zozeer sprake is van niet-fiscale neveneffecten, dan wel dat verwerende partij wezenlijk een ander dan een fiscaal doel nastreeft, bestaande in de bestrijding van de visuele vervuiling, inzonderheid door het opleggen van een prohibitieve belasting. Verzoekster kan er evenwel niet van overtuigen dat de belasting die de bestreden verordeningen invoeren -1.250 of 1.500 euro per jaar per verticale constructie of zendmast- haar en het door haar en de hogere overheden gewenste beleid inzake de aanleg van hoogspanninglijnen een disproportioneel nadeel toebrengen en een niet-fiscaal doel doen vermoeden.

De conclusie is dan ook dat verwerende partij niet de fiscale bevoegdheid die de Grondwet haar verleent te buiten is gegaan en zich op het bevoegdheidsterrein van de federale overheid of het Vlaamse Gewest heeft begeven.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. Een derde middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, en de manifeste beoordelingsvergissing, doordat noch de financiële toestand van de gemeente, noch de bijkomende milieu- en ruimtelijke overwegingen als een aanvaardbare en afdoende motivering kunnen worden aangezien. De financiële noodsituatie wordt niet geëxpliciteerd en het is niet mogelijk om na te gaan of het fiscale motief aanwezig en juist is; verwerende partij heeft geen redelijke en evenredige verantwoording voor het feit dat alleen de eigenaars van dragende verticale constructies en zendmasten moeten opdraaien voor de vermindering van de fiscale opbrengsten of de vermeerdering van de uitgaven. Met de niet-fiscale motivering, dan weer, treedt de gemeente buiten haar materiële bevoegdheden, minstens maakt zij op een bijzonder onredelijke wijze gebruik van haar fiscale autonomie: het invorderen van de belastingen zou zware gevolgen kunnen hebben

op het vlak van de vaststelling van de prijzen om toegang te krijgen tot het transmissienet.

Beoordeling

11. Met verwerende partij wordt aangenomen dat het middel "de elementen aangehaald in het eerste en tweede middel nogmaals [herhaalt]". Weliswaar doet verzoekster in de laatste memorie gelden dat het derde middel "wezenlijk verschilt van het eerste en het tweede middel", maar haar betoog met betrekking tot het eerste middel in de memorie van wederantwoord bewijst het tegendeel. Dat betoog herneemt in essentie wat in het derde middel in het verzoekschrift wordt gezegd.

Het middel is net als het eerste en het tweede middel ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

12. In haar verzoekschriften leidt verzoekster een vierde middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een *eerste onderdeel* wordt bekritiseerd dat het aangevochten reglement alleen een belasting heft op dragende verticale constructies of zendmasten met een hoogte van minimaal twintig meter boven het maaiveld, maar gebouwen van die hoogte of constructies die niet als dragend kunnen worden beschouwd, of constructies van geringere hoogte onbelast laat. Aldus zouden vergelijkbare categorieën van constructies zonder redelijke verantwoording anders behandeld worden en wordt, bijgevolg, verzoekster gediscrimineerd, gelet op het feit dat het uitsluitend doel van de belasting er kennelijk in bestaat de financiële toestand van de gemeente te regulariseren.

Een *tweede onderdeel* noemt het, bij gebreke aan een definitie van de term "dragend", onduidelijk voor welke constructies de belasting verschuldigd is. Ook de vermelding "individuele" en "op zichzelf staande" in de definitie van het begrip "verticale constructie" maken dit begrip volstrekt onduidelijk, des te meer nu een hoogspanningspyloon deel uitmaakt van een hoogspanningslijn en dus niet op

zichzelf staat en individueel is. Nochtans vereisen het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel dat het door een overheid vastgesteld reglement "duidelijk is minstens wat zijn toepassingsgebied betreft".

Luidens een *derde onderdeel* is het aangevochten reglement uitsluitend ingegeven door de financiële toestand van de gemeente en treft het niettemin slechts de eigenaars van dragende verticale constructies of zendmasten van meer dan twintig meter boven het maaiveld. De verwerende partij heeft bij het aanwenden van het differentiatiecriterium geen rekening gehouden met de aard van de ingevoerde belasting; vermits ze uitsluitend om budgettaire reden is ingesteld, dient de belasting een algemene belasting te zijn.

Beoordeling

13. Het middel is identiek aan de tweede middel in de beroepen waarover het arrest nr. 212.339 van 31 maart 2011 zich uitspreekt. Het moet net als dat middel, en om dezelfde redenen, worden afgewezen:

- het motief en doel van de belasting in acht genomen, kon de verwerende partij, zonder de grenzen van de redelijkheid te buiten te gaan, voorzien in de objectieve maatstaf van een hoogte van tenminste twintig meter, om te bepalen of een dragende verticale constructie of zendmast tot de belastingheffing aanleiding dient te geven; dat de belasting niet ook op gebouwen van minstens twintig meter hoogte toepasselijk is, laat zich verklaren door hun verschillende vormgeving en daardoor hun verschillende impact op de open ruimte;
- de interpretatieproblemen die verwerende partij aanbrengt, doen niet aannemen dat de omschrijving in artikel 1 van de bestreden belastingreglementen van wat als een verticale constructie wordt beschouwd totale onzekerheid meebrengt over het werkelijke toepassingsgebied van de besluiten;
- het derde onderdeel, ten slotte, gaat er ten onrechte van uit dat de gedifferentieerde bijdrageplicht waarin de aangevochten reglementen voorzien uitsluitend verantwoord wordt door de financiële toestand van de gemeente.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

14. Een vijfde middel noemt het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, alsook het materiële-motiveringsbeginsel geschonden, doordat uit niets blijkt waarom de aanwezigheid van de verticale constructies en zendmasten aan

1.250 of 1.500 euro per jaar belast dient te worden en niet aan een ander tarief. Verzoekster licht onder meer toe dat er steeds een rechtvaardig evenwicht moet bestaan tussen het gehanteerde belastingtarief, de bijdragecapaciteit van de belastingplichtigen en de aard van het belastbaar feit en dat enkel de gemiddelde bijdragecapaciteit van het geheel van belastingplichtigen van tel is. In de voorliggende zaken blijkt niet dat met een en ander rekening is gehouden. Integendeel worden, volgens verzoekster, pylonen en masten, die in het verleden nooit aanleiding hebben gegeven tot enige belasting, plots en zonder enige aanwijsbare reden belast ten belope van 1.250 of 1.500 euro. Er is geen enkel redelijk en evenredig verband tussen het gekozen tarief en de bijdragecapaciteit.

15. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie benadrukt verzoekster dat noch uit het administratief dossier, noch uit de memorie van antwoord blijkt dat er een deugdelijke verklaring en uitleg is voor het gehanteerde tarief. Bovendien is de belasting, naar de mening van verzoekster, "weldegelijk kennelijk onredelijk": waar anderen genoeg hebben aan één zendmast op het grondgebied van de gemeente en het bedrag van 1.250 of 1.500 euro slechts één keer moeten betalen, heeft verzoekster voor haar activiteiten veel meer pylonen nodig en wordt zij voor al die pylonen belast; het transport van elektriciteit is een dienst van algemeen belang; mocht elke gemeente een dergelijke belasting uitvaardigen, dan zou verzoekster geconfronteerd worden met een jaarlijkse meerkost van 25.000.000 of 30.000.000 euro. Hieruit blijkt, aldus verzoekster, "overduidelijk" dat een globale belasting van 25.000.000 of 30.000.000 euro per jaar "als manifest onredelijk moet worden beschouwd en dit ook voor wat het grondgebied van de verwerende partij betreft".

Beoordeling

16. Zoals hiervoor gezien, worden de aangevochten belastingen gemotiveerd door de financiële behoefte van de gemeente en het bederf van de vrije open ruimte.

Wat specifiek de bepaling van het tarief van een belasting betreft, oordeelde de Raad van State eerder al, in bijvoorbeeld het arrest nr.193.808 van 4 juni 2009, dat het bij uitstek een opportuniteitskwestie betreft die verband houdt met de grondwettelijk gewaarborgde fiscale autonomie van de gemeenten en dat de keuze van het tarief weliswaar niet willekeurig mag zijn, maar dat evenmin een

gekozen tarief in die zin te rationaliseren is dat heel precies wordt meegedeeld waarom exact net dát tarief in aanmerking wordt genomen en geen ander.

De Raad blijft ook te dezen bij dat oordeel. Het gekozen tarief is verantwoord wanneer het binnen de grenzen van de redelijkheid blijft en voor de betrokkenen geen onevenredig groot nadeel veroorzaakt.

17. In beginsel komt het de verzoekende partij toe om te doen aannemen dat zulks eventueel niet het geval is.

Ter zake blijft verzoekster in gebreke.

Noch de omstandigheid dat de belasting relatief nieuw zou zijn, noch de omstandigheid dat benevens verzoeksters commercieel belang, ook het algemeen belang bij het transport van elektriciteit betrokken is, vermogen te staven dat tussen, eensdeels, de bijdrageplicht ten belope van 1.250 of 1.500 euro per verticale constructie of zendmast en, anderdeels, de last die door de belastingplichtigen aan de gemeenschap wordt veroorzaakt, ieder redelijk verband zoek zou zijn. Dat geldt eveneens voor verzoeksters grief dat haar bijdrageplicht groter is dan die van anderen omdat zij nu eenmaal veel pylonen op het grondgebied van de gemeente bezit; vooral het tegengestelde zou van aard zijn een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel aan te tonen.

Het argument dat uitgaat van de mogelijkheid dat alle gemeenten zullen overgaan tot eenzelfde belastingheffing en dat verzoekster dan geconfronteerd zal worden met een jaarlijkse meerkost van 25.000.000 of 30.000.000 euro, kwam ook al in het kader van het tweede middel aan bod. Het kan nog steeds niet overtuigen: hier is alleen een belasting op de dragende verticale constructies en zendmasten op het grondgebied van de gemeente aan de orde; een veralgemeende heffing is overigens niet meer dan een zuivere hypothese.

Met de auditeur in haar verslag, ten slotte, moet de Raad van State vaststellen dat verzoekster niet toelicht hoeveel pylonen zij op het grondgebied van verwerende partij heeft, hoeveel inkomsten zij uit die aanwezigheid genereert, wat het aandeel van de belasting in de prijs voor het transport van elektriciteit is, en dat het bijgevolg niet mogelijk is zich een oordeel te vormen over de impact van de bestreden belastingen op verzoeksters activiteit. Ten onrechte ziet verzoekster daarin de bevestiging van haar zienswijze dat er tussen de hoogte van het belastingtarief

en de gevolgen ervan -nu die niet bekend zijn- geen voldoende evenwicht bestaat. Integendeel ondersteunt het, naar het oordeel van de Raad van State, alleen maar de conclusie dat niet blijkt dat de belastingen onredelijk hoog zijn of aan de belastingplichtigen een onevenredig groot nadeel berokkenen.

18. Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De zaken A. 182.889/XII-5095 en A. 188.074/XII-5429 worden gevoegd.

2. De Raad van State verwerpt de beroepen.

3. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 31 maart 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,

bijgestaan door

Silja Doms,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Silja Doms	**Dierk Verbiest**